

[Carl F. Madsen.]

under Boykotning? Eller hvis en Kreds af Arbejdere har nedlagt Arbejdet og Arbejdsgiverne udsender en Meddelelse derom til andre Arbejdsgivere gennem deres Medlemsblad eller paa anden Maade, er det saa en Boykotning? Eller bliver der først Tale om Boykotning, naar man nægter at købe Varer hos et Firma? Hvorledes ligger Landet? Maa vi faa Besked paa alle den Slags Ting? Der er Hundreder og Tusinder af Mennesker i vort Land, som er interesserede i denne Lov, og maa vi faa Besked paa, hvad Mening er? Saa længe man ikke giver os denne Besked, maa man undskylde, at vi maa se saadan paa det, at der i denne Lov gemmes noget, hvorved man har til Hensigt at komme de smaa i vort Samfund til Livs.

Jeg kan godt forstaa, at dette Forslag i høj Grad staar i Forbindelse med Kolindsundsagen; det har en af de ærede Talere jo heller ikke lagt Skjul paa. Vi har nu hørt udvikle, hvorledes denne Sag opstod, og hvorledes den forløb, indtil den endte med, at de fattige Landarbejdere i Forbindelse med Arbejdsmændene og de samvirkende Fagforbund, det vil altsaa sige Skomagere og Skræddere, og hvem der nu ellers hører til de samvirkende Fagforbund, skulde betale ca. 400 000 Kr. til Bønderne i Kolindsund. Jeg tror nok, at de Bønder, der fik denne Erstatning, har slirket sig om Munden, for efter min bedste Overbevisning dækkede den mange Gange det Tab, de har lidt. Og naar man kan faa saadanne Resultater ud af blot at sige nej til en Forhandling med Arbejderne om en Overenskomst og lade dem begynde paa at lave Strejke og faa deres Kammerater og Arbejdsmændene til at give en Haandsrækning for saa, naar Tiden er moden, at gaa til Retten og faa sig tilkendt en saadan Erstatning, ja, saa kan man godt forstaa, at det giver Mod: har man kunnet faa det, hvorfor skulde man saa ikke kunne faa endnu mere? Og saa nøjes man ikke med at kræve Erstatning, nej, saa skal der ogsaa idømmes Bøder paa indtil 100 000 Kr. Det er jo menneskeligt, at man søger at hale saa meget i Land, som man kan, men jeg synes ikke, det tyder paa et kristeligt Sindelag, at man bruger saadanne Midler overfor Smaafolk i vort Land for at ødelægge dem økonomisk og svække deres Organisationer i deres Kamp mod Arbejdsgiverne.

Hele dette Forslag er blevet betegnet som en Klasselov, og efter de Udtalelser,

der indtil nu er faldet fra den højtærede Handelsminister og Ordførerne for Venstre og det konservative Folkeparti, kan jeg heller ikke stemple det som andet end en Klasselov, der har til Hensigt at svække Fagforeningerne og saa vidt muligt ødelægge dem for derved at hindre Arbejderne i at vinde frem til højere, lysere og bedre Vilkaar i vort Samfund.

Ludvig Christensen: Jeg er naturligvis enig med den højtærede Handelsminister i, at Ingeniørerne hos Burmeister & Wain har deres store og berømmelige Andel i den mægtige Fremgang, Dieselmotoren har opnaaet herhjemme, men den højtærede Handelsminister kender jo ogsaa fra et Foredrag i Industriforeningen af afdøde Alexander Foss, hvordan Ingeniør Foss saa paa de danske Arbejdere, hvordan han i sit Foredrag erkendte, at en Betingelse for, at Danmark kunde udvikle sig til et virkeligt Industriland, der kunde beskæftige Bødselsoverskuddet, netop var, at vi havde den dygtige Arbejderbefolkning, vi har. Tilsvarende Udtalelser kunde jeg — jeg har ikke Materialet hos mig — fremskaffe fra adskillige andre meget kendte Industrifolk. Men jeg tror, at min Bemærkning om, hvad Ingeniør Alex. Foss udtalte, vil vække Minder hos den højtærede Handelsminister, saa ogsaa han husker den Tale. De Oplysninger, den højtærede Minister gav om, hvad der sker med Hensyn til Stenarbejdet ved Lille Bælts Broen, synes jeg er det bedste Bevis imod den Opfattelse, at Fagforeningerne ensidigt staar fast paa de Priser, der nu en Gang findes i Priskuranten. Det er nemlig ikke det eneste Eksempel. Jeg kender fra Jernindustrien og adskillige andre Industrier nøjagtig tilsvarende Eksempler, som er det bedste Bevis for, at Paastanden om den ensidige Fastholden ved det een Gang opnaaede Lønniveau er fuldkommen urigtig.

Hvad angaar den højtærede Ministers Paastand om, at Arbejderne nægter at udnytte de tekniske Fremskridt, vil jeg gerne have Lov til at fremsætte en Protest. Man kan vel finde enkelte Tilfælde — som man jo snart sagt kan paa alle Omraader i Livet —, hvor det er sket, og jeg erkender, at det er forstaaeligt, om Arbejdere paa en Arbejdsplads, hvor 10 Arbejdere har staaet og udført et Arbejde, og hvor der nu indføres en Maskine, som kan betjenes af een Mand, saa at de 9 kommer til at gaa paa Gaden, ikke just med største Glæde ser paa saadanne tekniske Fremskridt. Men Fagforeningerne som saa-